

תפ"ח 14106/08/15 - מדינת ישראל נגד משה זאדה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

בעניין: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד אליזבט אברהם, פמ"ד
נגד
משה זאדה
על ידי ב"כ עו"ד ירון דוד

המאשימה
הנאשם

גזר-דין

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הוא הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן ובהתאם הורשע בביצוע שורה ארוכה של עבירות מין בשמונה קטינים. הסדר הטיעון גם כלל הסכמה, לפיה יעתרו הצדדים במשותף להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 11 שנה, וכן מאסר מותנה ופיצויים לפי שיקול דעת ביהמ"ש.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה, כי הנאשם, אשר התגורר בבית בבאר שבע, ניהל במשך כ-3 שנים להקת זמר ..., בה היו חברים קטינים בני 9 עד 14. הנאשם, כמנהל הלהקה, קיבל מהורי הקטינים שהתקבלו לשיר בלהקה, תשלום עבור השתתפות הנערים בלהקה; והיה עורך חזרות עם הקטינים, מתאם את ההופעות ומופיע עם הלהקה באירועים שונים. הקטינים קיבלו מהנאשם תמלוגים עבור השתתפותם בהופעות, ואת החזרות עמם היה מקיים הנאשם בביתו, כאשר לעיתים, היה הנאשם עורך בביתו חזרות רק עם קטין אחד. הנאשם גם העסיק את הקטינים בעבודות שונות הקשורות בלהקה, כאשר במקביל דאג לתלבושות עבור הקטינים, ולעיתים אף רכש עבורם מזון.

במסגרת האישום הראשון של כתב האישום המתוקן הודה הנאשם, כי במהלך חודש יוני 2015, הצטרף הקטין נ' (יליד 2001, בעת שהיה כבן 14) אל הלהקה והחל להשתתף בחזרות בביתו של

הנאשם ובהופעות עם הלהקה. כעשרה ימים לאחר שהצטרף אל הלהקה, בתאריך 00/07/2015 או בסמוך לכך, בשעת לילה מאוחרת, שלח הנאשם אל הקטין, באמצעות תוכנת ה-whatsapp (להלן: "התוכנה"), תמונה של אשה עירומה. הנאשם כתב לקטין שמדובר באישה שהוא מקיים עמה יחסי מין, ושאל אותו האם התמונה מגרה אותו והאם התמונה גורמת לו לזיקפה. הקטין השיב לנאשם ש"לא", והנאשם, בתגובה, ביקש מהקטין לשלוח לו תמונה של איבר מינו, וזאת, לכאורה, על מנת להוכיח טענתו. הקטין סרב לשלוח תמונה לנאשם, אך הנאשם שב וביקש ממנו, עד שלבסוף נעתר הקטין לבקשתו, ושלח לו, באמצעות התוכנה, תמונה של איבר מינו.

לשם קיום ההתכתבויות המתוארות לעיל עם הקטין, פתח הנאשם קבוצת whatsapp פרטית עבורו ועבור הקטין, ומיד לאחר סיום ההתכתבות, ביקש מהקטין למחוק את הקבוצה ולפתוח תחתיה קבוצה חדשה, וזאת בכוונה להעלים את דבר ההתכתבות ואת תוכנה.

לאחר האמור לעיל, בתאריך 00/07/15, בשעות הלילה, שב הנאשם ופנה אל הקטין באמצעות התוכנה וביקש ממנו לשכנע קטינים אחרים מהלהקה לצלם את איבר מינו ולשלוח לקטין את התמונות, וזאת, כביכול, על מנת להוכיח את גודל איבר מינו לקטין. הקטין סרב לעשות זאת, והנאשם כתב לו, באמצעות התוכנה, שאיבר מינו "עומד" ושלח אל הקטין תמונות של איבר מינו. הנאשם שב וביקש מהקטין לצלם את איבר מינו ולשלוח לו את התמונה. תחילה סירב הקטין, אולם לאחר שהנאשם שב וביקש, מספר פעמים, נעתר הקטין לבקשתו ושלח אל הנאשם מספר תמונות של איבר מינו. בהמשך, אף זאת לבקשת הנאשם, הסריט הקטין את עצמו כשהוא מאונן ושלח לנאשם את הסרטון. הנאשם המשיך להתכתב עם הקטין ולנהל עמו שיחות בעלות אופי מיני, והקטין, היות ורצה למצוא חן בעיני הנאשם, ומשום שהיה מעוניין להמשיך להופיע עם הלהקה, המשיך להתכתב עם הנאשם בנושאים מיניים. תוך כדי ההתכתבויות, שלח הנאשם אל הקטין סרטון, בו נראה הנאשם כשהוא מאונן. הנאשם גם ביקש מהקטין להחדיר את אצבע ידו לתוך פיו ולצלם את עצמו, והקטין, לבקשת הנאשם, צילם עצמו כשאצבעו בתוך פיו ושלח את התמונה לנאשם.

למחרת, בתאריך 00/07/15, לבקשתו של הנאשם, הגיע הקטין אל ביתו של הנאשם בסמוך לשעה 10:00, על מנת לערוך חזרות. בבית, הפשיל הנאשם את מכנסיו ותחתוניו והחל לאונן לעיני הקטין, ואף הציע לקטין לאונן, והקטין החל לגעת באיבר מינו ולאונן. אז הציע הנאשם לקטין לגעת באיבר מינו; הקטין סירב; אך הנאשם, חרף סירובו של הקטין, הושיט את ידו, נגע באיבר מינו של הקטין ושפשף את איבר מינו בידו. לאחר מכן, אחז הנאשם בידו של הקטין והניח אותה על איבר מינו של הנאשם. הקטין הזיז את היד, אך בהמשך, לבקשת הנאשם, שב והניח את היד על איבר מינו של הנאשם ושפשף את איבר מינו של הנאשם, עד שהנאשם הגיע לסיפוק מיני. מיד לאחר מכן, יצאו הנאשם והקטין מהבית על מנת לעשות "סידורים"; הנאשם קנה לקטין "טוסט" במסעדה; ולאחר מכן, חזרו השניים אל ביתו של הנאשם. כעבור מספר שעות, כאשר הקטין חיכה בסלון ביתו של הנאשם למונית שתאסוף אותו אל ביתו, בזמן שהנאשם ערך חזרות באחד מחדרי הבית עם קטין אחר, יצא הנאשם מהחדר, ניגש את הקטין והציע לו "למצוץ" את איבר מינו.

הקטין סירב, אך הנאשם שיכנע אותו לעצום את עיניו, ובזמן שעניו היו עצומות, גרם הנאשם לקטין לבצע בו מעשה סדום בהסכמה, בכך שהחדיר את איבר מינו של הקטין בתוך פיו. הנאשם ביקש מהקטין שלא לספר לחבריו אודות המעשים המתוארים לעיל, ומיד לאחר מכן, עזב הקטין את הבית.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע עבירה של גרם מעשה סדום בהסכמה לפי סעיף 347(א)(1) בצירוף סעיף 350 לחוק העונשין ובביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטין תוך ניצול יחסי תלות ומרות, לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום השני של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי ביקר את הקטין ג' (קטין יליד 1998), בעת שהקטין היה כבן 13, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במושב בו מתגורר הקטין. במועד זה, בשעות הלילה של יום שישי, לאחר שהנאשם, הקטין וקטינים נוספים נפגשו במושב ושוחחו ביניהם, הציע הנאשם לקטין ללוות אותו לביתו. הנאשם הציע לקטין לגשת עמו לגן שעשועים במושב, והשניים ניגשו אל הגן. שם החל הנאשם לשוחח עם הקטין אודות עניינים הקשורים במין, ובמהלך השיחה, הושיט הנאשם את ידו לעבר גופו של הקטין ונגע באיבר מינו, מתחת לבגדיו. הקטין הזיז את ידו של הנאשם. בהמשך, חשף הנאשם את איבר מינו בפני הקטין וביקש מהקטין לגעת באיבר מינו; הקטין סירב, ובתגובה, אחז הנאשם בידו של הקטין וניסה לקרב אותה אל איבר מינו. הקטין ביקש מהנאשם לחדול ממעשיו ועזב את המקום.

כאשר הקטין היה כבן 15.5 לערך, ביום שישי בשעות הצהריים, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, הזמין אותו הנאשם לבוא אל בית הוריו במושב, שהיה ריק באותו מועד, והבטיח לשלם לו 400 ₪. הקטין אכן הגיע אל הבית בו שהה הנאשם, והנאשם ביקש ממנו להמתין לו באחד החדרים. כעבור מספר דקות, נכנס הנאשם אל החדר כשהוא לבוש בתחתונים בלבד; נשכב על המיטה בחדר והוריד את תחתוניו. הנאשם ביקש מהקטין להוריד את בגדיו, וכאשר הקטין סירב לעשות כן, ניגש אליו הנאשם והחל להפשיט אותו מבגדיו. הקטין ניסה להתנגד למעשי הנאשם, אך הנאשם הזכיר לו את האירועים שהתרחשו בגן השעשועים ואיים עליו, כי יחשוף את האירועים האמורים בפני אחרים. הקטין חשש מפני הנאשם ועל כן איפשר לו להוריד את בגדיו, ואז החל הנאשם לגעת בגופו של הקטין. הקטין ניסה להתנגד למעשי הנאשם, אך הנאשם שב ואיים עליו בחשיפת האירועים. בהמשך, החדיר הנאשם את איבר מינו של הקטין לתוך פיו. לאחר מכן, הורה הנאשם לקטין לגעת בידו באיבר מינו של הנאשם, ומפאת חששו של הקטין מפניו - עשה כן. בהמשך, החדיר הנאשם את איבר מינו אל תוך פיו של הקטין, והורה לו "למצוץ" את איבר מינו, והקטין, מפאת חששו מהנאשם, עשה כדבריו.

בשלב זה, התקשרה אמו של הקטין אל הקטין וביקשה ממנו להגיע הביתה, והקטין עזב את הבית בו היה הנאשם.

בעת שהקטין היה כבן 16, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, יצר עמו הנאשם קשר טלפוני ושוחח עמו על עניינים הקשורים במין. במהלך השיחות, שאל הנאשם את הקטין שאלות הקשורות באיבר מינו של הקטין וביחסי המין שהוא מקיים עם בנות. הנאשם גם שלח אל הטלפון הנייד של הקטין תמונות של איבר מינו, וביקש מהקטין לצלם את איבר מינו ולשלוח לו את התמונות. מחמת חששו מפני הנאשם, שמא יחשוף את האירועים שקרו בגן השעשועים, צילם הקטין את איבר מינו ושלח את התמונות אל הנאשם.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שלא בהסכמתו, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1)

לחוק העונשין; בביצוע עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין; בביצוע עבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א1) לחוק העונשין; ובביצוע עבירה של גרם מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א1) ובצירוף סעיף 350 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום השלישי של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, אולם לאחר חודש ספטמבר 2013 ולפני חודש יולי 2014, הוא פנה אל ע' (קטין יליד 1998), בעת שהקטין היה כבן 15, והציע לו לעבוד עבורו בתור במאי. הקטין הסכים להצעת הנאשם והחל לעבוד אצלו בתמורה לשכר ששילם לו הנאשם.

במהלך תקופת עבודתו אצל הנאשם, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, אך בעת שהקטין היה כבן 15 ולפני חודש יולי 2014, שלח הנאשם אל מכשיר הטלפון הנייד של הקטין, באמצעות התוכנה, תמונות של נשים עירומות ושאל את הקטין האם "עומד לו". הקטין לא השיב לשאלותיו של הנאשם ואף ביקש ממנו שיחדל ממעשיו, אך הנאשם שב ושלח אליו תמונות ואף ביקש ממנו לצלם את איבר מינו ולשלוח את התמונות אל הנאשם, כביכול, על מנת להוכיח שאיבר מינו של הקטין אינו "עומד". הקטין בתגובה, חסם את גישתו של הנאשם אל תוכנת ה-whatsapp במכשירו הנייד.

למחרת, יצר הנאשם קשר טלפוני עם הקטין וביקש לברר עמו מדוע חסם את גישתו לתוכנה, והקטין הסביר לו, שהוא אינו מעוניין בהתייחסויותיו המיניות של הנאשם. הנאשם הבטיח לו, כי יחדל ממעשיו, והקטין שב לעבוד אצל הנאשם.

כעבור מספר שבועות, שב הנאשם ושלח אל מכשירו הנייד של הקטין תמונות של נשים עירומות, וזאת חרף התנגדותו של הקטין ובקשותיו מן הנאשם כי יחדל ממעשיו.

בהמשך, פנה הנאשם אל הקטין, מספר פעמים, והציע לו להגיע אל ביתו על מנת לקיים שם יחסי מין עם אישה. הקטין סרב והסביר לנאשם שהוא רק בן 15.

כעבור זמן, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, שב הנאשם ופנה אל הקטין והציע לו לקיים שיחה ארוטית עם אישה באמצעות תוכנית האינטרנט בשם "סקיפ סקס". לשם ביצוע השיחה, שלח הנאשם אל הקטין שם משתמש ואמר לו שאישה שכיניה "קווין סקס" מעוניינת לקיים עמו שיחה. הקטין התחבר אל אתר האינטרנט והחל לשוחח עם אותה אישה, אך בשלב מסוים, כאשר חשד שמדובר בנאשם עצמו המתחזה לאישה, הפסיק הקטין את השיחה.

כעבור זמן קצר, הפסיק הקטין את עבודתו אצל הנאשם וניתק את הקשר עמו.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע מספר עבירות של הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיפים 3(א), 3(א), 3(א) ו-6(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.

במסגרת האישום הרביעי בכתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי במשך כשנתיים ועד למעצרו, היה ר' (קטין יליד 2001, שהיה במועדים הרלבנטיים כבן 12 ו-13 שנים), היה הקטין חבר בלהקה.

במהלך התקופה האמורה ובמספר מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בעת שהקטין היה בבית הנאשם וערך עמו חזרות, דיבר איתו הנאשם על נשים והציע להביא את הנשים אל הקטין. הנאשם דיבר עם הקטין על איברי מין, הסביר לו על קיום יחסי מין, ושאל אותו שאלות ביחס לגודל איבר מינו של הקטין.

במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, ובין היתר בתאריך 00/07/15, בעת שערכו חזרות בבית הנאשם, עשה הנאשם בקטין מעשים מגונים ללא הסכמתו, בכך שנגע באיבר מינו של הקטין ולפת את איבר מינו של הקטין, מעל לבגדיו.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום החמישי של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי במשך כ-8 חודשים, ועד למעצרו, היה א' (קטין יליד 2002, שהיה במועדים הרלבנטיים כבן 13) חבר בלהקה.

במהלך התקופה, במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, כאשר הקטין היה בביתו של הנאשם וערך עמו חזרות, הפנה הנאשם אל הקטין התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותו של הקטין, בכך שתיאר בפניו את איבר מינו של הנאשם וביקש ממנו לתאר את גודל איבר מינו של הקטין. הקטין לא השיב לשאלות ששאל אותו הנאשם.

בתאריך 00/07/15, פנה הנאשם אל הקטין וניסה להדיחו שלא למסור עדות בחקירה על פי דין, בכך שסיפר לו שהוא עומד להיעצר ורמז לו, שהוא עלול לשים קץ לחייו בעקבות החקירות שתערוך המשטרה לכל אחד מחברי הלהקה.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע מספר עבירות של הטרדה מינית בקטין שטרם מלאו לו 15 שנים, לפי סעיף 3(א)(3) וסעיף 6(א) סייפא לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 ובביצוע עבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום השישי של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי סמוך לחודש אוקטובר 2013, הכיר את הקטין ע' (קטין יליד 2000, שהיה במועדים הרלבנטיים כבן 13), בזמן שהלהקה הופיעה במסיבת בר-המצווה של הקטין.

במהלך הקשר המתואר, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעת שהקטין היה כבן 13, החל הנאשם לשלוח אל מכשיר הטלפון הנייד של הקטין תמונות בהן נראות בנות ונשים שחלק מגופן חשוף. בהמשך, במועדים שונים, שחלקם ידועים למאשימה וחלקם אינם ידועים במדויק למאשימה, ביקש הנאשם מהקטין לצלם את איבר מינו

ולשלוח אליו את התמונות. כעבור זמן קצר, ניתק הקטין את קשריו עם הנאשם.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום השביעי של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי כשנתיים לפני האירועים נשוא אישום זה, הוא הכיר את הקטין ש' (קטין יליד 2000, שהיה במועדים הרלבנטיים כבן 14), ונוצרו בין השניים קשרי ידידות. במהלך הקשר, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש ינואר 2015, כאשר הקטין היה בן 14.5 לערך, החל הנאשם לשלוח למכשיר הטלפון הנייד של הקטין, באמצעות התוכנה, תמונות וסרטונים בעלי תוכן מיני, ובין היתר, תמונות של איבר מינו של הנאשם וסרטונים בהם נראה הנאשם כשהוא מאונן. מספר פעמים, ביקש הנאשם מהקטין לצלם את איבר מינו ולשלוח את התמונות אל מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, אך הקטין סירב. סמוך לאחר האירועים האמורים, ניתק הקטין את קשריו עם הנאשם.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של הטרדה מינית בקטין שטרם מלאו לו 15 שנים, לפי סעיף 3(א)(3) וסעיף 6(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 ועבירה של ניסיון למעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים שלא בהסכמתו, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במסגרת האישום השמיני של כתב האישום המתוקן, הודה הנאשם, כי במהלך החופש הגדול של שנת 2014, במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הגיע אל ביתו נ' (קטין יליד 2001) על מנת לבצע עבודות שונות בבית הנאשם תמורת תשלום. במהלך תקופה זו, במספר מועדים, הושיט הנאשם את ידו ונגע באיבר מינו של הקטין מעל לבגדיו. הנאשם גם פתח סרטים בעלי תוכן מיני במחשב שלו, וביקש מהקטין לצפות יחד עמו בסרטים. הקטין אמר לנאשם, שזה "מגעיל אותו". באחד המקרים, אחז הנאשם בידו של הקטין והניח אותה על איבר מינו, מעל לבגדיו. הנאשם הציע לקטין לקיים יחסי מין עם אישה, ובהיותם בסלון הבית, תוך שהוא נוגע בגופו של הקטין, הדגים הנאשם עבור הקטין תנוחות שונות בהן ניתן לקיים יחסי מין. במספר מועדים, ביקש הנאשם מהקטין לחשוף בפניו את איבר מינו ואף הציע לשלם לקטין עבור זאת. הקטין סירב לבקשות הנאשם, והנאשם אמר לו שהוא "ילד מגעיל". בעקבות בקשותיו החוזרות ונשנות של הנאשם, הסכים הקטין להשיל את מכנסיו, והנאשם הושיט את ידו וניסה לגעת באיבר מינו של הקטין, אך הקטין הזיז את ידו של הנאשם.

במספר מועדים, במהלך התקופה, שלח הנאשם אל הקטין הודעות באמצעות התוכנה, במסגרתן הציע לשלם לקטין 20 ₪ ובתמורה ביקש ממנו לצלם את איבר מינו ולשלוח את התמונות אל הנאשם; הציע לקטין לשלם לו 50 ₪ בתמורה לכך שהקטין יאפשר לנאשם לגעת באיבר מינו; שלח אל הקטין סרטונים שונים בעלי תוכן מיני; וביקש מהקטין לצלם את עצמו כשהוא מבצע מעשים מיניים באיבר מינו ולשלוח את הסרטון אל הנאשם. הקטין סירב לבקשותיו של הנאשם, אך כאשר הנאשם שב ודרש ממנו לשלוח תמונות, שלח אל הנאשם תמונות של איבר מינו שאינו של הקטין.

נוכח מעשים אלה, הורשע הנאשם בביצוע מספר עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16

שנים לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ובביצוע מספר עבירות של הטרדה מינית בקטין שטרם מלאו לו 15 שנים, לפי סעיף 3(א)(3) וסעיף 6(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.

3. התובעת המלומדה, עו"ד אברהם, במסגרת טיעוניה לעונש, נימקה את הסדר הטיעון בעיקר בכך שהודאת הנאשם חסכה את עדותם של הקטינים ובני משפחותיהם. היא הדגישה, כי התיקון שנעשה בכתב האישום הכולל, בין היתר, מחיקת חמישה אישומים, נעשה על דעת המתלוננים שהוסרו מכתב האישום, וכי הסדר הטיעון כולו נעשה אף הוא ביידוע המתלוננים ומשפחותיהם. לדבריה, במהלך המשא ומתן וההכנה של התיק, הפרקליטות הייתה בקשר הדוק עם משפחות המתלוננים, והרושם הברור היה, כי לילדים קושי רב בשל מעשי הנאשם, קושי המתבטא, בין היתר, בחשש של הקטינים שמא יצטרכו להעיד בביהמ"ש. מוכנותו של הנאשם להודות בכתב האישום, לקחת אחריות ולחסוך את העדויות של הקטינים ושל בני משפחותיהם (שחלקם עדי תביעה), כמו גם רמת הענישה המקובלת בעבירות דומות, הביאה, לדברי התובעת, את הפרקליטות לעריכת ההסדר.

התובעת הוסיפה וטענה, כי כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, מתייחס לשמונה מתלוננים בהם פגע הנאשם ואותם ניצל מינית, בעת שהיו בני 12 עד 16 לערך. המדובר בקטינים ובמשפחות שבטחו בנאשם, כאשר הורי הקטינים הפקידו בידיו את הילדים שרצו לעשות חיל בתחום הריקוד והשירה. בשל נסיבות המעשים מחד, אך גם בשל הודיית הנאשם, סברה המאשימה, כי העונש המוצע - 11 שנות מאסר בפועל, מצוי במתחם העונש הראוי, גם ללא הסדר הטיעון.

התובעת ביקשה, כי בנוסף לעונש המאסר בפועל, יוטל על הנאשם גם עונש מאסר מותנה ארוך ומרתיע ואף פיצוי לטובת שמונת המתלוננים, כאשר להבנתה, בהתייחס לשני המתלוננים בשני האישומים הראשונים, הפיצוי צריך להיות גדול מהפיצוי שייפסק לטובת האחרים, שכן העבירות שנעשו בהם, חמורות יותר.

4. הסנגור המלומד, עו"ד ירון דוד, הצטרף אף הוא לעתירת התובעת לכבד את הסדר הטיעון. הסנגור הדגיש, כי נותרו 8 אישומים מתוך 13 האישומים שהיו בכתב האישום המקורי, וכי העונש המוצע אינו קל ותואם את הענישה הראויה במקרים דומים. בטיעונו, הדגיש הסנגור, את חשיבות כיבוד הסדרי הטיעון ואת הפסיקה הרלבנטית לעניין זה.

אשר לעתירת המדינה לפסוק פיצויים לטובת המתלוננים, טען הסנגור, כי למרות הנטייה של בתי המשפט לפסוק פיצויים במקרים שכאלה לטובת נפגעי העבירה, הרי שנטייה זו נחלשת ככל שעונש המאסר בפועל ארוך יותר. מטבע הדברים, לדבריו, לנאשם, בגילו הצעיר, לא היה זמן לצבור רכוש ולא ניתן יהיה לבצע את תשלום הפיצויים לאלתר. משכך, החיוב בפיצוי יוותר כהצהרה של ביהמ"ש במקרה הטוב, ובמקרה הרע, אך יקשה על שחרורו של הנאשם עת יבוא בפני וועדת השחרורים, ויכשיל את שיקומו.

הסנגור ציין, כי התרשם מהנאשם, שהוא יליד 1985, כאדם "מאוד מאוד ילדי, שמבחינה רגשית לא שונה מאלה שהדריך, גם אם הוא מבוגר יותר. אני לא בטוח שההבנה שלו, הרגשית, נוגעת כדי לתפוס את המעשים... אלא לא פשעים של אדם מתוחכם ומבין... אני לא מדבר על אי כשירות, זה לא בדרגה כזאת, אבל בהחלט לא מה שהיינו מצפים מאדם אפילו בגיל צעיר ממנו". לדבריו, הנאשם מבקש להביע את חרטתו והתנצלותו בפני כל הנוגעים בדבר, לרבות הילדים להם, מבחינות אחרות, תרם רבות. הנאשם מתקשה להבין, מה הביא אותו לביצוע המעשים נשוא כתב האישום, במיוחד לאחר שהוא עצמו נפגע בעבר באופן קשה ממעשים דומים, והסנגור סבור שגם "אנחנו צריכים להבין, בענווה מסויימת, שאנו לא תמיד מבינים את נפש האדם עד שלא מגיעים למקומות האלה". בסיום דבריו, הביע הסנגור תקווה, כי הנאשם ידע לנצל את תקופת המאסר להליך שיקומי וטיפול, כפי שהוא מעוניין בו.

הנאשם עצמו, בפנייתו לביהמ"ש, סיפר, שבהיותו בפנימייה עבר אונס קשה; כי את כל חייו נתן ללהקה; כי הוא מסתכל קדימה, לתקופה שלאחר העונש הקשה שלקח על עצמו; וכי צר לו על הילדים.

5. אין ספק, כי מעשי הנאשם קשים וחמורים. לאורך פרק זמן של כ-3 שנים, ועד למעצרו, ביצע עבירות מין רבות ומגוונות בשמונה קטינים, אשר היה אחראי עליהם במסגרת להקת זמר שניהל.

מדיניות הענישה בעבירות אלו צריכה להיות מחמירה, ולבטא את האינטרס הציבורי שבהרתעת עבריינים פוטנציאליים, כמו גם את הרתעת הנאשם עצמו; ואף את הנזקים המשמעותיים שנגרמו לגופם ונפשם של הקטינים, נפגעי העבירות, כתוצאה ממעשי הנאשם.

חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין הקטין לבגיר, ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. קל וחומר נכונים הדברים, ואף ביתר שאת, כאשר הפוגע הופקד על שמירתם של הקטינים וביצע את מעשיו הסוטים בעיקר בביתו, לשם הגיעו הקטינים כדי לממש רצונם לעשות חיל בתחום המחול והשירה. ידוע, והדברים אינם צריכים ראייה, כי הנזקים הנגרמים מעבירות אלה נוטים להיות חמורים, משום שהעבירות פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות (ר' ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל, מיום 11/11/14; ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 11/11/15). יתרה מכך, הכלל הנוהג בפסיקת ביהמ"ש העליון הוא, כי "במקרים של עבירות מין בקטינים, יש להעביר מסר ברור וחד, כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים, צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים" (ע"פ 8203/11 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 09/09/12).

יש גם לזכור, כי חומרתן של העבירות אינה נבחנת ביחס לכל עבירה באופן עצמאי, אלא בהתייחס לכל האירוע כולו, בין אם היה נקבע, כי כל אישום מהווה אירוע אחד רב עבירות, ובין אם היה נקבע, כי כל האישומים מהווים אירוע כולל רב מתלוננים ורב עבירות. כך או כך, וגם אם העבירות הבודדות חומרתן נמוכה יחסית, הצטברות העבירות מביאה לכך, שחומרת האירוע כולו עומדת על רף גבוה.

פעמים רבות הנאשם חילל האוטונומיה של המתלוננים-הקטינים על גופם, ולאור השיטתיות בה פעל, ריבוי העבירות והנפגעים, ניצול יחסי האמון המיוחדים ומשך הזמן בו פעל, מתחיבת ענישה מחמירה.

לצד כל אלה, יש גם לתת משקל של ממש להודייתו של הנאשם; ממילא לחרטה שהביע בהודייה זו; ולכך שחסך מהקטינים סבל נוסף ופטר אותם מהצורך להעיד בביהמ"ש. כן, יש לתת משקל לגילו הצעיר של הנאשם ולכך שהוא נעדר עבר פלילי.

לאור כל הדברים האמורים; לאור רמת הענישה הנהוגה בעבירות דומות; ואף לאור ההלכה לפיה אך במקרים חריגים יסטה ביהמ"ש מהסדר טיעון שנערך בין הצדדים, לא מצאנו, כי הסדר הטיעון במקרה שבפנינו סוטה ממדיניות הענישה באופן המצדיק התערבותנו ועל כן החלטנו לאמצו.

6. אשר לבקשת המאשימה להטיל על הנאשם, בנוסף לעונשים האחרים, גם פיצוי לטובת המתלוננים.

הכלל הוא, כי פיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה (מכוחו של סעיף 77 לחוק העונשין) אינו בבחינת עונש נוסף המוטל על הנאשם בגין ביצוע העבירה, אלא בבחינת פיצוי לנפגע העבירה על נזקיו. הפיצוי האמור, הינו, אמנם, בעל רכיב אזרחי דומיננטי, אך מושפע מסביבתו הפלילית ומהנורמות המאפיינות אותה.

מטרות הפיצוי הינן, בין היתר, מתן סעד מידי לנפגע העבירה, מבלי שייאלץ להמתין לסיום ההליכים האזרחיים בעניינו, ולעיתים אף ייחסך ממנו, אם יסתפק בסכום הפיצוי, המפגש המחודש עם העברין שפגע בו במסגרת הליכים אזרחיים; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה, ועוד (ע"פ 6452/09 **קאסם עלי נ' מדינת ישראל ואחר**, מיום 22/07/10). וכאשר עניין לנו בנפגעים כמו במקרה שבפנינו, שסבלו מפגיעות מיניות מהנאשם, ההלכה היא, כי יש מקום להורות על פיצויים, ולו באורח סימלי, כדי לקיים מטרות אלה.

הטענות שמעלה הסנגור בדבר העדר יכולתו של הנאשם לעמוד בתשלום פיצוי במידה ויושת עליו, כבר נדחו בפסיקה, כאשר נקבע, שאין סכום הפיצוי הנפסק לטובת נפגע עבירה כרוך ביכולתו הכלכלית של הנאשם, שכן יכולותיו הכלכליות של העברין אינן מהוות שיקול בקביעת הפיצוי או שיעורו (רע"פ 7329/14 **אדי אדלר נ' מדינת ישראל**, מיום 04/11/14).

לפיכך, מצאנו כי יש להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את הנאשם בתשלום פיצויים לטובת המתלוננים, כאשר מדרג הפיצויים שנפסק, יותאם לחומרת המעשים שבוצעו הנאשם כלפי המתלוננים. לכן, הפיצוי שייפסק לטובת המתלוננים נשוא האישומים הראשון והשני, שהעבירות שבוצעו כלפיהם חמורות יותר מהעבירות שבוצעו כלפי המתלוננים האחרים, יהיה גבוה מזה שייפסק לטובת האחרים.

7. לאור כל האמור לעיל, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 11 שנה החל מיום המעצר - 11/07/15.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין לפי סימן ה' פרק י' של חוק העונשין ו/או עבירה של הדחה בחקירה, וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורו.

ג. הנאשם יפצה כל אחד מהמתלוננים נשוא האישומים הראשון והשני (נ' ו-ג') בסכום של 25,000 ₪; וכן יפצה כל אחד מהמתלוננים נשוא האישומים האחרים (נשוא האישומים השלישי עד השמיני) בסכום של 15,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, ז' אדר א' תשע"ו, 16 בפברואר 2016, במעמד הצדדים.

ס. הנשיא, רויטל יפה-
כ"ץ
אב"ד
אריאל ואגו, שופט יורם צלקובניק, שופט